

Володимир ПЛЮТИНСЬКИЙ: «МИ НЕ ПОВИННІ БУТИ ТИМ НАРОДОМ, ЯКИЙ НЕ В ЗМОЗІ СЕБЕ ПРОГОДУВАТИ»

— Володимире Антоновичу Ви один з тих, хто достеменно знає дійсний стан справ у галузі. Стан цей, як відомо, нестійкий. Напередодні свята може не варто про це говорити?

— Якраз навпаки. Наші селяни завжди заслуговують на свято, вони багато і важко працюють. Працелюбність українського селянина відома всьому світу. Не його провинна, що сьогодні він живе гірше, ніж тоді, коли він живив нас. Про це я говорив і буду говорити на всіх рівнях.

— Щоб змінити таке становище, на це і награвлено реформування аграрного сектора?

— Будь-яка реформа чогось не відбувається при одній умові: якщо вона покращує життя людей. Ви помітили, як потроху «відмирає» тема, що тільки фермер може нагодувати країну? Головний аргумент — Америку і півсвіту годують ж. Але при цьому чомусь забули: це не «той» фермер, а скоріше фермерські об'єднання з десятками тисяч гектарів, потужною технікою, передовими технологіями. І ще — з жорстким державним регулюванням обсягів виробництва, зрештою з відчуженням державною підтримкою виробника.

Наш фермер приблизно у такому ж стані, як і власник реформованого кошиночного колгоспу: в коморі, в сарай, в касі — порожньо. Ситуацію в певній мірі рятують підсобні селянські господарства. Але доволі так продовжуватись не може. Я не кажу вже про те, що це не те, що вчорашній, а позавчорашній день. Розорення сільськогосподарства не призупинилося. Про це на весь голос говорять зараз і народні депутати в Верховній Раді. Мова йде про загрозливу продовольчої безпеці держави. Може чогось не бути, але коли людина приїде в магазин і не побачить на полицях хліба, який, до всього, подорожчав, — це вже катастрофа.

— Курчат, як кажуть, лічачь по осені. Як би Ви охарактеризували цюгорічну ситуацію в сільському господарстві?

— Нинішній рік видався неврожайним. І сьогодні ми змушені ходити по світу в пошуках продовольчого зерна. Переконались, що в Європі купити його не можна. Розраховували на Росію, Казахстан, Росія в цьому плані вже відпала, експортні ресурси там відсутні. Мабуть, такий же результат слід очікувати й від Казахстану, який ще недавно велику партію пшениці України продав. Всього ж, за моїми даними, закуплено в межах 1 мільйона тонн при потребі в продовольчому зерні до нового врожаю додатково 3,5-4 мільйони тонн.

Складна ситуація з іншими продуктами харчування — молоком, м'ясом. Велику кількість молочних продуктів закуповуємо за кордоном.

Знову дозволили увіз птиці, відомих в народі «ніжок Буша». Я не ветлікар,

але знаю, що якісне не привезуть, якісне залишать в себе. Переконаний, наші оті торгові партнери десь в душі думають про нас — якщо не мають свого, то що завгодно з'їдуть... Особисто мені це гірко усвідомлювати.

— Як, на Вашу думку, буде виглядати становище в наступному році?

— На верхах сьогодні відшукують останні кошти, щоб закупити хліб. І кошти ці знайдуть. Не буду робити секрету, але, скажу, що і сам маю доручення знайти потенційного партнера, який би продав Україні пшеницю. В той же час мало зроблено в тому плані, щоб забезпечити добрий урожай зернових на наступний рік. Не кажу вже про те, скільки землі не засівається. Причому, і віце-прем'єр міністр, і міністр агрополітики стверджують: в цьому році Україна посіяла. Я ж, коли зустрічався з ними, говорив: ми посіяли не насінням, а зерном. Це дві великі різниці. Сіяли в абсолютній більшості без внесення мінеральних добрив. То чого чекати? Надіятись на Бога, що дасть урожайний рік?

— Мишу зауважити, що не кожен нині візьме на себе сміливість робити побіги висновки...

— Розумієте, нам потрібно припинити самих себе вводити в оману. Треба називати речі своїми іменами, по-добається це комусь чи ні, робити висновки і працювати. Навіть коли я казав наших спеціалістів за ті чи інші упущення в роботі, в першу чергу критикую сам себе.

— Як же на цьому тлі «почуває» себе корпорація «Зоря»?

— Ніколи не прагнув до похвалі, але скажу, що наше господарство залишається дієздатним, в нинішньому році закладена добрий урожай закладена добра основа під урожай майбутнього року. Сподіваюсь, що зберемо високий урожай пшениці, озимий клін якої складає 1400 гектарів. Однак, як і скрізь, урожай видався низьким. П'ятсот гектарів на вимерзлих ділянках довелося підсівати.

Цієї осені засіяно майже 3 тисячі гектарів озимини. Сьогодні вона в доброму стані, «входить» в зиму. Такої великої площі озимі пшениці ми не сіяли в історії «Зорі» жодного разу, причому з такою якістю сівби. Я хочу низько вклонитися всім механізаторам, які в нинішніх непростих умовах здійснили справжній трудовий подвиг. Особлива вдячність головному агроному Василю Йосиповичу Шелеву.

Завершується оранка зябу. Аби не було дощів чи приморозків, ми змогли б через 10-15 днів стовідсотково впоратися з цією роботою. А що таке повністю виорані восени площі під весняну сівбу, добре знають всі землероби.

В господарстві прийнята програма розвитку тваринництва, яка передбачає за 3 роки вдвічі збільшити виробництво продукції. Переконаний, що вона буде виконана, тим більше відчуваємо підтримку з боку міністерства агрополітики, яке

Фотохроніка сільськогосподарського 2003 року в агрокорпорації «Зоря»

Зорянський лан кукурудзи. В.А.Плютинський, А.І.Камінський, С.М.Рижук.

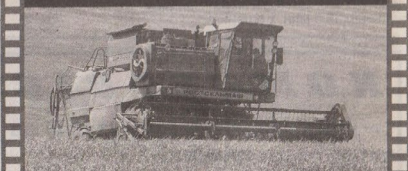
K-700 — надійний «кінь»!

Підготовка ґрунту під сівбу.

Не в день, а в годину сіно гребуть...

Жнива — це завжди красиво.

Не той хліб, що в полі, а той, що в коморі.

сприяє нам у закупівлі невелик. Я згідний з позицією міністра С.М.Рижук, що державну підтримку мають відчувати крупні виробники сільськогосподарської продукції, ті, які називаються, наплав, від яких за короткий термін можна досягнути реальної віддачі.

Ще раз хочу відмітити працю наших механізаторів, тваринників, всіх, хто докладав зусилля, щоб наступний рік був для усіх нас кращим, ніж рік нинішній. В господарстві була значна перевага із виплатою заробітної плати. Потрібно було сіяти, збирати кукурудзу на зерно та силос. Наші люди ставились до цього з розумінням, терпели, не сумніваюсь, тимчасові труднощі. І справу свою до завершення сільськогосподарського року зробили. Взяти хоча б той приклад, що за 13 днів заасіловано 20 тисяч тонн кукурудзи. Це — оптимальні строки силосування, та і силосу такої доброї якості, як цього року, ми ще не мали.

В пасив, на жаль, треба занести те, що під посів озимої пшениці ми не внесли мінеральних добрив. І це при тому, що «Зоря» межує з одним з найбільших в Україні заводом по їх виробництві. Я, до речі, не зовсім розумію, чому контрольний пакет його акцій має відійти до австрійської компанії. Вони, а не держава, в подальшому визначатимуть виробничу стратегію, у тому числі й кому продавати добрива. А поки ми змушені домовлятися з росіянами, щоб звизму закупити в них 2200 тонн міндобрив з тим, щоб навесні зробити підживлення сільськогосподарських культур по повній програмі. Всі площі, які засіяні в цьому році ціною величезних зусиль, і ті, що засіватимуться навесні, мають віддати щедрий врожай. Віддати цей щедрий врожай. Істина стара: щоб щось від землі мати, треба в неї вкладати. Інший шлях — безперспективний. Дякує прикладу, це підтверджує досвід сусідньої Білорусі.

— Курс президента Лукашенки в багатьох ЗМІ сьогодні відверто критикують...

— Не будемо торкатись якихось політичних аспектів. Візьмемо лише сільське господарство. В Білорусі я був декілька разів, особисто знаю багатьох керівників сільськогосподарства. І я відповідально можу сказати, що в нас, в Україні, немає такої кількості високоефективних господарств, як у Білорусі. Дійсно, там припустий такий вид «диктатури»: якщо якийсь білоруське господарство (мається на увазі колективне) щось посіє без внесення міндобрив, вважайте, голова цього господарства одразу може шукати собі іншу роботу, аби не гірше з ним сталося. Я, особисто, в цьому питанні сам за таку «диктатуру», хай це звучить непопулярно. Але в ті ж Білорусі 70 відсотків добрив для господарств державою. При умові, що урожай пшениці одержиш не менше, ніж 30 центнерів з гектара. Лукашенко заявив, що бере під свою персональну опіку 60 крупнот-

варних колгоспів. — Я в них буду головою, — сказав президент, — але зроблю так, що ці 60 господарств нагодує країну. Це не означає, що решту, понад 200, збираються загнати на той світ? То може, кращий варіант така «диктатура», ніж все пускати на самоплив? В кінцевому рахунку важливо що? Люди не повинні відчувати, що в державі нехватка хліба чи інших продуктів. Селяни повинні отримувати винагороду за свою працю, нехай на перших порах порівняно невелику, але стабільну. А далі — життя таке, воно не стоїть на місці.

— Повернемося в «Зоря». Недругою питання — чим далі обробляти землі, чим збільшувати врожай. Адже засіяна величезна площа, навесні додається кілька тисяч гектарів кукурудзи. Парк техніки не такий вже «молодий»...

— Питання дуже слушне. І ми його маємо вирішити. Особисто я щодо зернозбиральної техніки віддаю перевагу комбайнам «ДОН». Цьогооріччя жива показали, що імпортні комбайни — не такі вже й «шедеври».

Необхідно також виходити з конкретних умов. На збирання кукурудзи в цьому році ми орендували два «Ягуари». Нові коштують півмільйона євро. Так от, за півмільйона євро, наймаючи комбайни, ми можемо силосувати кукурудзу 10 років. Над питаннім переорієнтації парку техніки ми працюємо, конкретні кроки, без сумніву, будуть зроблені. Виростити добрий врожай важливо, та не менш важливо, щоб весь вів потрапив в комору. Народна мудрість про це говорить недвозначно.

— Щоб Ви хотіли побажати в переддень професійного свята працівникам корпорації, сусідам «Зорі», всім працівникам АПК?

— Хочу ще раз насамперед подякувати їм за працю. Залишаюсь оптимістом і вірю, що настане час, коли сільське господарство займе належне йому місце, а професія хлібороба стане дійсно почесною. Але не слід шукати «легкого хліба». Цей шлях в нікуди. Якщо прийшов до мене один з керівників сусіднього, тепер приватного сільськогосподарства, та й каже: «Знаєте, Володимире Антоновичу, у мене господарстві вже немає жодної голови худоби. Яке прекрасне життя для мене настало! Але я не міг не побачити в його очах розпач. Він, як і я, переконаний, що таке життя «прекрасне» тимчасове. Так, труднощі, клопоти багато. Але що означає вирізати худобу? Мінус продукції, відсутність органіки, менша віддача поля. Все взаємопов'язано.

Ми не повинні бути тим народом, який не в змозі себе прогодувати.

— А побажання людям однакові у всі віки — здоров'я щастя, достатку і ще — задоволення від своєї праці.

— Дякую за розмову. Інтерв'ю взяв В.Парфенюк.